* * *

Не пити нам із однієї склянки
Води, ані солодкого вина,
Не поцілуємось ми рано-зранку,
А ввечері не глянемо з вікна.
Ти сонцем дишеш, я — нічною тьмою,
Проте любов'ю ми живі одною.

Мій вірний друг зі мною день при дні,
Весела подруга з тобою поряд.
Та острах твій — провиною мені,
І через тебе я неначе хвора.
Короткі стрічі наші, як завжди.
Так спокій нам судилось берегти.

Лиш голос твій звучить в моїх рядках,
Мій подих — у твоєму вірші віє.
О, є вогонь, якого не посміє
Торкнутися ні забуття, ні страх...
Коли б ти знав, як мені зараз любі
Твої рожеві пересохлі губи!

1913